

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין :

ח/XXX רב"ט ס' ב' – המערער (ע"י ב"כ, סרן עומר קנובלר)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, סרן אליסף מלמד)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי דרום שניתנה בתיק דרום (מחוזי) 134/17 (רס"ן מאיר ויגיסר – שופט) ביום 19.4.17. הערעור התקבל.

ה ח ל ט ה

1. ערעור ההגנה מתקבל. המערער ישוחרר למעצר פתוח ביחידתו וזאת עד ליום 23.4.2017 בשעה 14:00, אז צפוי להתקיים דיון בעניינו של המערער בפני בית-דין דרום, חלף הדיון שהיה אמור להתקיים היום.
2. המערער יתייצב במתחם בית-דין דרום, בליווי מתאים, ביום 23.4.2017 עד השעה 12:00.
3. נימוקי ההחלטה יינתנו בנפרד.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשע"ז, 20 באפריל 2017, בפומבי ובמעמד המערער ובאי-כוח הצדדים.

מאיה הלר, אל"ם

שופטת בית הדין הצבאי

ל ע ר ע ו ר י ם

נימוקי החלטה

1. ביום 20.4.2017 קיבלתי את ערעור ההגנה על החלטת בית הדין קמא להורות על מעצרו הממשי של המערער והוריתי על שחרורו של המערער למעצר פתוח עד ליום 23.4.2017, בשעה 14:00. להלן נימוקי ההחלטה.

השתלשלות ההליכים

2. ביום 19.3.2017 הוגש נגד המערער, רב"ט ס' ב', כתב אישום המייחס לו עבירה שעניינה גרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977. על-פי הנטען, ביום 9.2.2017, הלם המערער בחברו ליחידה, רב"ט כהן. תחילה בעט בירכו ובהמשך היכה באמצעות אגרופו בפניו וגרם לשבר באפו.

3. החקירה בעניינו של המערער נפתחה רק ביום 3.3.2017, שכן מלכתחילה לא הוערך נכונה הנזק שנגרם למתלונן. לפיכך, תחילה נידון המערער בדין משמעתי ביחידתו. בחלוף זמן מה, ובעקבות תלונה של אחיו של המתלונן, הוחלט לשנות את ההחלטה האמורה ומצ"ח פתחו בחקירה.

4. המערער נעצר ביום 9.3.2017. ביום 10.3.2017 התקיים דיון בעתירת התביעה הצבאית למעצרו הממשי לצורכי חקירה. בית הדין קמא דחה את העתירה והורה על מעצרו הפתוח לצורכי חקירה. בית הדין נימק החלטתו, בין היתר, בכך שמסוכנותו של המערער הוקתה לאור השיהוי שחל בפתיחת החקירה, שכן במהלך תקופה זו, כחודש ימים, שהו המערער והמתלונן באותה יחידה, לא הופגנה אלימות נוספת מצד המערער והוא אף לא ניסה לשבש את החקירה.

5. ביום 13.3.2017 הוארך המעצר הפתוח ביום נוסף, וביום 14.3.2017 עתרה התביעה הצבאית למעצרו הממשי של המערער, לאחר שביקשה לבסס את מסוכנותו. בית הדין שב ודחה את עתירתה והורה על המשך מעצרו הפתוח לצורך הגשת כתב אישום.

6. התביעה הצבאית לא ערערה על ההחלטות האמורות.

7. עם הגשת כתב האישום עתרה למעצרו הפתוח של המערער, עד לתום ההליכים המשפטיים. לבקשת ההגנה נקצב המעצר הפתוח.

8. ביום 5.4.2017 הוארך מעצרו הפתוח פעם נוספת עד ליום 18.4.2017 בשעה 14:00. נקבע כי הדיון יתקיים ביום 18.4.2017 בשעה 11:00. בנוסף, הורה בית הדין על יציאתו של המערער לחופשה מהמעצר הפתוח החל ביום 10.4.2017 ועד 12.7.2017 בשעה 09:00.

9. ביום 18.4.2017 לא התייצב המערער לדיון בשאלת המשך מעצרו הפתוח. **לא הוצגו ראיות על-ידי התביעה הצבאית באשר לסיבת אי-התייצבותו לדיון במועד זה.** לבקשת התביעה הצבאית ובהסכמת ההגנה, הוארך מעצרו הפתוח עד ליום 19.4.2017 בשעה 14:00, **שלא בנוכחותו.** מזכירות בית הדין יידעה את מפקדו של המערער, ביחידת המעצר הפתוח, בדבר חובתו להתייצב ביום 19.4.2017 עד השעה 09:30 לדיון נוסף בעניינו.
10. ביום 19.4.2017 לא התייצב המערער לדיון בשאלת המשך מעצרו הפתוח.
11. ביום 19.4.2017 (בשעה 10:00 ובשעה 12:50) ערכה מזכירות בית הדין בירור מול מפקדו של המערער במעצר הפתוח, באשר למקום הימצאו וסיבת אי-התייצבותו לדיון. מבירור זה עולה, כי כבר ביום 12.4.2017 נודע ליחידה שהמערער לא שב מחופשתו מהמעצר הפתוח. ביום 13.4.2017 נוצר קשר עם המערער, אשר מסר למפקדיו כי בכוונתו לשוב ליחידתו רק ביום 18.4.2017, כפי שעשה. ביום 18.4.2017 נידון המערער בדן משמעותי בגין העדרותו מיחידתו וביום 19.4.2017 אמור היה להתחיל לרצות עונש מחבוש בפועל שהושת עליו. אין מחלוקת כי יחידתו של המערער לא יידעה את בית הדין או את התביעה הצבאית בדבר הפרת תנאי המעצר הפתוח על-ידי המערער.
12. בהחלטתו, מיום 19.4.2017 בשעה 13:40, קבע בית הדין קמא כי –

"מפקדיו של הנאשם מסרו כי הנאשם התייצב אתמול באיחור ליחידה, נשפט לעונש מחבוש וממלא כעת טופס טיולים לקראת עזיבת היחידה למחבוש במתקן מעצר בכנף X. נראה כי מפקדיו של הנאשם לא מילאו אחר החובה המוטלת עליהם בהתאם להוראות הדין (הפ"ע 5.0211 ופ"מ 33.0309) לוודא נוכחותו והתייצבותו של הנאשם לדיון. העתק הפרוטוקול יועבר אל מפקד יחידתו של הנאשם בדרגת סא"ל על מנת שיוודא התייצבותו של הנאשם לדיון היום בבית הדין **עד השעה 16:00**".

13. המערער הגיע לבית הדין אך בשעה **17:10**. ביום 19.4.2017, בשעה 17:30 לערך, התקיים דיון בבקשת התביעה הצבאית לעיין מחדש בתנאי שחרורו ממעצר של המערער. התביעה עתרה למעצרו הממשי של המערער, בשל הפרת תנאי שחרורו למעצר פתוח ובשל עילת מעצר שעניינה הימלטותו מאימת הדין. ההגנה התנגדה לעתירה זו, תוך שטענה כי בית הדין נעדר סמכות לדון בבקשת התביעה הצבאית, מאחר שבאותו מועד כבר פקע מעצרו הפתוח והמערער, למעשה, לא היה נתון עוד במעצר. כן עמדה ההגנה על כך שאי-התייצבותו של המערער לדיוני המעצר ביום 18.4.2017 וביום 19.4.2017, נעוץ בהתנהלות מפקדיו של המערער ביחידת המעצר הפתוח "ולא מרצונו החופשי". הוסיפה ההגנה

וגרסה, כי בחינת נסיבות המקרה אינה מצדיקה את השבתו של המערער למעצר ממשי, אף שלא חלקה על כך שהמערער הפר את תנאי שחרורו למעצר פתוח.
14. בית הדין קמא קיבל את עתירת התביעה והורה על מעצרו הממשי של המערער עד ליום 20.4.2017 בשעה 14:00, תוך שקבע כי –

"לא ניתן לתת אמון בנאשם שימשיך ויקיים את התנאים שנקבעו בעניינו... היה הנאשם מודע היטב למשך החופשה שניתנה לו ולמעמדו כמשוחרר בתנאים של מעצר פתוח... הנאשם לא התייצב לדיון המעצר שנקבע בעניינו אתמול בשעה 11:00 וחרף זאת התייצב ביחידתו. אמנם יחידתו אף היא לא פעלה בהתאם לפקודות כאשר החליטה לשפוט אותו בדין משמעתי ולא הביאה אותו באופן מידי לדיון בבית הדין אך אין בכך לטעמי כדי להצדיק את ההפרה הכפולה של תנאי השחרור מצד הנאשם. כפולה משום שלא חזר במועד ומשום שלא התייצב בבית הדין אתמול בשעה 11:00 כאשר ידע שבשעה זו קבוע דיון בהמשך תנאי מעצרו הפתוח".

בית הדין הוסיף וקבע כי –

"בנוסף לעילת המעצר העצמאית שקמה נוכח הפרת תנאי המעצר מתעצמת גם עילת המעצר הצבאית הייחודית של הפגיעה במשמעת הצבא... יצוין עוד כי בשונה ממקרים אחרים... ומהחלופות האפשריות הקיימות כאשר אדם משוחרר למעצר בית להדק את תנאי המעצר, בעניינו לא קיימת אפשרות שכזו ועל כן כדי להבטיח את התייצבותו של הנאשם לדיונים ושיקיים את תנאי המעצר אין מנוס מלהורות על מעצרו הסגור".

15. ההגנה לא השלימה עם החלטה זו ומכאן הערעור.

טענות ההגנה

16. כאמור, ההגנה לא חלקה על כך שהמערער הפר את תנאי המעצר הפתוח, עת לא שב במועד מחופשה שאושרה על-ידי בית הדין. עם זאת, הוסיפה וגרסה, כי שגה בית הדין קמא עת קבע כי המדובר ב"הפרה כפולה", שכן אי-התייצבותו במועד לדיוני המעצר בעניינו נגרם בעטייה של התנהלות היחידה ואי-קיום הוראות הדין כדבעי, וזאת חרף החלטות, חוזרות ונשנות, של בית הדין בהקשר זה. כן גרס הסנגור המלומד, כי בחינת התנהגותו הכוללת של המערער מצדיקה הימנעות מהשבתו של המערער למעצר ממשי. הוטעם, כי המערער היה נתון במעצר פתוח במשך כחודש ומחצה ובמהלך תקופה זו התייצב כנדרש לכל הדיונים, אף שבחלק מהמקרים, שוב – בשל התנהלות היחידה, פקע

המעצר הפתוח טרם הגעתו למתחם בית הדין [ביום 13.3.2017 הגיע המערער לבית הדין בשעה 15:40 (בעוד המעצר הפתוח פג בשעה 14:00), וביום 23.3.2017 הגיע לבית הדין שעתיים לאחר פקיעת המעצר הפתוח]. נטען גם, שביום 26.3.2017, שב המערער כנדרש, מחופשה מהמעצר הפתוח. אשר על כן, נטען, כי הגם שהמדובר בהפרה של תנאי המעצר הפתוח, הרי שבבחינת מכלול הנסיבות, אין לקבוע, כי לא ניתן עוד ליתן אמון במערער, באופן שיחייב את החזרתו למעצר ממשי.

17. ההגנה ציינה עוד, כי בעניינו של המערער פנתה לקבל "תוכנית שיקומית" ממטפלת מוסמכת ומעצר ממשי עלול לסכל את האפשרות לפעול לשיקומו של המערער כבר עתה.

תשובת התביעה

18. התביעה הצבאית סמכה ידיה על החלטת בית הדין קמא וביקשה כי לא אתערב בה. נטען, כי הפרת תנאי המעצר הפתוח בעניינו של המערער היא בוטה וחמורה ומצדיקה, כשלעצמה את מעצרו הממשי. כן נטען כי אף בשל החשש להימלטות המערער מאימת הדין ולאור הפגיעה במשמעת הצבא, הניבטים ממעשיו, מוצדק מעצרו הממשי.

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

19. בית המשפט העליון חזר ושנה כי הפרת תנאי שחרור ממעצר מקימה **עילה עצמאית** למעצרו של המפר (ראו בש"פ 946/17 **מידן נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 20.3.2017); בש"פ 8112/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 14.12.2014); כן ראו סעיף 21(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996). יפים לעניין זה קביעותיו של בית המשפט העליון בבש"פ 7364/09 **מדינת ישראל נ' אדרי** (טרם פורסם, 17.9.2009):

"המדובר איפוא בעילת מעצר עצמאית, העומדת בפני עצמה ואיננה קשורה לעילות המעצר האחרות, כגון החשש לשיבוש הליכי משפט, המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, או חומרת העבירות המיוחסות לו. דומה כי הרציונאל שבבסיס עילת מעצר עצמאית זו נובע מן החשיבות שייחס המחוקק לעובדת הפרת תנאי מתנאי הערובה שנקבעו לאותו נאשם, והדבר מובן, שכן כל חלופת מעצר שהיא מבוססת בראש ובראשונה על יכולתו של בית המשפט ליתן אמון בנאשם, בין השאר כדי שלא ינצל את תנאי השחרור כדי לעבור עבירה, להתחמק מן הדין או לשבש הליכי משפט (ויודגש - אין אלה חלופות ממצות), וזאת כמובן לאחר שנקבע כי קיימת

עילה לעצרו עד תום ההליכים וקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו (ראו: בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 385 (2000)... מרגע שמופר אמון זה (ואפילו לא התקיימה אחת מהחלופות הנ"ל), יתקשה בית המשפט לשוב וליתן את האמון הנדרש בנאשם פעם נוספת".

20. עם זאת, הפרה של תנאי השחרור אינה גוררת אחריה את ביטולה של חלופת המעצר באופן אוטומטי (ראו בש"פ פלוני הנ"ל). על בית המשפט לשקול במניין שיקוליו מהי עילת המעצר המקורית בעניינו של הנאשם, וכן לתת דעתו למהות ההפרה, חומרתה והאם היה בה משום מימוש של אותו סיכון עליו חלופת המעצר נועדה לענות. בהקשר זה נקבע, כי –

"בכל מקרה ומקרה שומה על בית המשפט לשקול את מכלול הנסיבות. כך למשל, המשקל שיש לתת לעובדה שהפרה מסוימת חזרה על עצמה גובר באותם מקרים שבהם ניתנה התראה בעניין... כמו כן, יש חשיבות לשאלה האם ההפרה הייתה כרוכה בפגיעה באינטרסים מוגנים נוספים (כדוגמת חשש לשיבוש הליכי משפט במצבים שבהם ההפרה נגעה להתנהגות כלפי עדים... כמובן, אלה הן אך דוגמאות וכל מקרה צריך להיבחן לגופו" (בש"פ 3007/15 מדינת ישראל נ' דרי (טרם פורסם, 1.5.2015)).

21. בד בבד, נקבע, כי יש לבחון האם ניתן לתת בנאשם את האמון הנדרש לצורך המשך שחרורו לחלופת מעצר. בבחינה זו, נקבע, כי "ככל שהחשש מפני שחרורו של הנאשם קל יותר, וככל שהפרת תנאי הערובה על ידו היא נקודתית ומתונה יותר, כך יקל ליתן הזדמנות נוספת לשחרור חלופת מעצר, ולהיפך" (בש"פ 3200/00 זנו נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 26.5.00)).

22. זאת ועוד, שומה על בית המשפט לבדוק עוד האם חלופת המעצר, אשר נועדה להפחית את הפגיעה בחירותם של נאשמים, תהא יעילה ותשיג את מטרתה (ראו בש"פ דרי הנ"ל).

מן הכלל אל הפרט

23. בנסיבות העניין, ובשים-לב לכללים שנקבעו ואשר פורטו לעיל, סברתי, כאמור, כי דין הערעור להתקבל.

24. אכן, משהפר המערער את תנאי המעצר הפתוח, בכך שלא שב במועד מחופשה שאושרה לו על-ידי בית הדין, ונותר בביתו שישה ימים נוספים, קמה עילה לכאורית למעצרו הממשי. עם זאת, **בנסיבות הייחודיות** של מקרה זה, שוכנעתי כי לא היה הכרח להורות על מעצרו הממשי של המערער ולהשיבו אל מאחורי סורג ובריח לאחר ששהה תקופה ממושכת במעצר פתוח.

25. כאמור, ציין בית הדין קמא בהחלטתו, כי הפרת תנאי השחרור מן המעצר על-ידי המערער היתה **כפולה**. בצינינו כך התייחס בית הדין המחוזי הן לעובדת אי-חזרתו של המערער מחופשה והן לעובדה שהמערער לא התייצב לדיון המעצר אשר היה קבוע בעניינו ביום 18.4.2017 בשעה 11:00.

26. לא היתה מחלוקת עובדתית ביחס להפרת תנאי המעצר הפתוח, שעניינה אי-חזרתו של המערער מחופשה במועד. לא כך ביחס לקביעה האחרת. טענת ההגנה היא, כי האחריות לאי-התייצבותו של המערער בפני בית הדין במועד, לצורך קיום דיון בשאלת המשך המעצר, רובצת לפתחה של יחידתו, אשר התעלמה מחובותיה הקבועות בהוראת הפיקוד העליון שמספרה 6.0211 שעניינה "מעצר פתוח" והמטילה חובות על יחידת המעצר הפתוח (סעיפים 10 עד 14 להוראה). כך קובעת ההוראה כי "הגורם הממונה אחראי לדאוג לליווי החייל הנתון במעצר הפתוח מחוץ ליחידה, בכל עת שהוא מצוי מחוץ ליחידה, החל במועד תחילת המעצר הפתוח וכלה בסיומו, אלא אם קבע אחרת הגורם שהורה על המעצר הפתוח" (סעיף 13). עוד קובעת ההוראה כי אם:

"הופר אחד מתנאי המעצר הפתוח על-ידי העציר נגדו הוצא צו המעצר הפתוח, יודיע על כך הגורם הממונה למפקד היחידה האחראית בכתב, והדבר יתויק ביומן. בנוסף, יודיע על כך הגורם הממונה **מייז בטלפון ובכתב לפרקליט הצבאי המתאים או לקצין השיפוט שהורה להוציא את צו המעצר**, הכול לפי העניין. ההודעה בכתב תועבר בהתאם לנוסח הקבוע בנספח להוראה זו ותתועד ביומן" (סעיף 14).

אכן, הוראות אלו לא קוימו כנדרש על-ידי יחידת המעצר הפתוח.

27. בית הדין קמא, כאמור, הטיל את מלוא האחריות לאי-התייצבותו לדיון המעצר על המערער. דא עקא, שבית הדין **לא פירט מהו הבסיס העובדתי לקביעתו הנ"ל**. כפי שצינתי בפתח ההחלטה, לא הובאו ראיות על-ידי התביעה הצבאית השופכות אור על נסיבות אי-התייצבות המערער לדיון האמור (ביום 18.4.2017). במהלך הדיון שבפני ציין התובע הצבאי המלומד, בהגינותו, כי התביעה הצבאית

לא ערכה בירור בעניין האמור ולא שוחחה כלל עם מפקדיו של המערער במעצר הפתוח על-מנת ללמוד על שאירע. זהו אף הטעם שבגיננו נאותה התביעה הצבאית לבקש את המשך מעצרו הפתוח של המערער ביום נוסף (עד ליום 19.4.2017), שכן, באותה עת, כלל לא ידעה על אודות הפרת תנאי המעצר הפתוח. גם עיון בתיק בית הדין ובכלל זאת בתרשומות שנערכו על-ידי מזכירות בית הדין, אין בו כדי ללמד על הנסיבות שבגינן לא וידאה יחידתו של המערער את התייצבותו לדיון המעצר כנדרש. ודוקו: עיון בתרשומת שנערכה על-ידי מזכירות בית הדין ביום 19.4.2017, מצביע על כך שהמערער דיווח ליחידה, מבעוד מועד, כי הוא צפוי לשוב אליה ביום 18.4.2017. מבלי להפחית מאחריותו של המערער באשר להפרת תנאי המעצר, דומה, כי לא הונחה תשתית ראייתית מספיקה, ללמד כי האשם לעניין אי-התייצבותו של המערער לדיון המעצר ביום 18.4.2017 מוטל עליו. לא קיימת אינדיקציה באשר לשעה בה התייצב ביחידתו, והאם ניתנה ליחידה שהות מספקת על-מנת להיערך לליוויו לבית הדין. יוצא אפוא, כי אין די ראיות כדי להצביע על הפרה **כפולה** של תנאי השחרור למעצר פתוח על-ידי המערער.

28. בנסיבות אלו, שומה עלי לבחון האם אי-חזרתו של המערער מחופשת המעצר הפתוח, **לבדה**, מצדיקה, בנסיבות העניין, את מעצרו הממשי.

29. כאמור, גם ההגנה אינה חולקת על כך שאי-חזרתו של המערער, במועד, מחופשתו מהמעצר הפתוח, מהווה הפרה של תנאי המעצר הפתוח. עם זאת, נטען, כי לא כל הפרה מחייבת את ביטול חלופת המעצר והשמת המערער אל מאחורי סורג וברית.

30. לאחר בחינת מכלול הנסיבות בעניינו של המערער, עולה, כי המדובר בהפרה יחידה של תנאי המעצר הפתוח, במהלך כחודש ומחצה בו היה נתון במעצר זה. בתקופה זו נדרש, במספר הזדמנויות, להתייצב בבית הדין וכך עשה. זאת ועוד, אף כאשר הפרה **יחידתו** את הדרישה ללוות את המערער אל בית הדין ואף כאשר נשלח בגפו לבית הדין בשעה מאוחרת, מה שהביא לכדי כך שעד להגעתו לדיון בעניינו כבר פגה פקודת המעצר – הקפיד המערער להתייצב לדיונים. כמו כן, נמצאתי למדה, כי בהזדמנות קודמת שבה שוחרר המערער לחופשה מן המעצר הפתוח, שב ליחידתו במועד וכנדרש.

31. במצב דברים זה, שוכנעתי, כי אין המדובר במי אשר הפר את תנאי חלופת המעצר במספר הזדמנויות, או לאחר שניתנה לו התראה בעניין (ראו והשוו: ע"מ/16/6 **סרן כהן נ' התובע הצבאי הראשי** (2016)). זאת ועוד, הפרת תנאי

חלופת המעצר לא היתה כרוכה בביצוע עבירה נוספת מאותו תחום, המלמדת על מסוכנותו היתירה ואף לא עלה כי המערער ביקש לפגוע באינטרסים מוגנים נוספים (למשל, חשש לשיבוש מהלכי משפט, כמפורט בע"מ/9,10/06 טור' סולונצקו נ' התובע הצבאי הראשי (2006) אליו הפנתה התביעה הצבאית).

32. אמנם, היעדרותו של המערער מיחידתו, היא יחידת המעצר הפתוח, עשויה להקים, במקרים המתאימים, חשש להימלטות מאימת הדין. עם זאת, חשש זה אינו בעל עוצמה גבוהה במקרה שלפני, וזאת לאור התייצבותו של המערער ביחידתו, בהתאם להודעתו המוקדמת וכן לאור התייצבויותיו של המערער לדיוני המעצר הרבים בעניינו. בכל מקרה, סברתי, כי חשש זה, אף אם קיים, ניתן להלום במעצר הפתוח, ובלבד שמפקדיו ימלאו את תפקידם ויפקחו על שהייתו במעצר זה. לדידי אף בהקשר זה שגה בית הדין קמא עת קבע, כי לא ניתן להדק את הפיקוח ולהבטיח את התייצבותו לדיונים בעניינו. פשיטא, כי בית הדין קמא יכול לקבוע תנאים מכבידים ביחס לחובת המערער להתייצב בפני מפקדיו, על-מנת לוודא את נוכחותו ביחידה. כך גם, הבאתו לבית הדין בליווי מתאים, יבטיח את הגעתו לדיונים במשפטו. זאת ועוד, ככל שידרש בית הדין קמא לבחון פעם נוספת את בקשתו של המערער לצאת לחופשה מהמעצר הפתוח, יוכל, במסגרת שיקול דעתו ובמידת הצורך, לשקול אף את ההפרה האמורה לצד נתונים נוספים אשר צריכים לבוא בפניו, כגון: משך המעצר הפתוח, התייצבותו של המערער להמשך הדיונים, דיווח באשר להתנהגותו ביחידת המעצר הפתוח, אשר יתקבל ממפקדיו וכיוצא בזאת.

33. סוף דבר, ערעור ההגנה התקבל והוריתי על המשך מעצרו הפתוח של המערער עד היום, 23.4.2017, בשעה 14:00.

34. נימוקי ההחלטה ניתנו בלשכה ויועברו לבאי-כוח הצדדים על-ידי קצינת בית הדין.

ניתנו היום, כ"ז בניסן התשע"ז, 23 באפריל 2017, בלשכה.

מאיה הלר, אל"ם
שופטת בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ו ר י ם

למקור	נאמן	העתק	_____ : חתימת המגיה
מכני	קורל	סגן	
הדין	בית	קצינת	_____ : תאריך